

FİTNELERİN EN BÜYÜĞÜ: ALIŞKANLIK VE KANIKSAMAK

...*Ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmid-dîn.*

Emmâ ba'd:

Bizim dersimizde kendi lafımız yok, bizim... Hem de çok memnunum bizim kendi lafımızın olmadığına... Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini okuyoruz, ders oluyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in zamanına yetişseydik, mübarek meclisine erseydik, mübarek yüzünü görseydik, mübarek ağzına baksaydık, mübarek seslerini kulaklarımızla duysaydık ne kadar sevinirdik; Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini dinlerken de o kadar sevinmek lazım. O kadar olmasa bile sevinmek lazım. Çünkü Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîfleri, onları konuşuyoruz. Onları yazmışlar.

Yazanlardan Allah razı olsun. Toplayanlardan Allah razı olsun. Râvilerden Allah razı olsun. Hocalarımızdan Allah razı olsun. Dinleyenlerden Allah razı olsun.

Dinleyen olmasa hoca kime okuyacak bunları? Siz olmasanız ben ne yapacağım? Başımı eğeceğim, kendim okuyacağım. İyi ki siz varsınız karşımda da okuyoruz, siz de dinliyorsunuz; ne mutlu...

Bu arada gündüz aklıma geldi muhterem kardeşlerim. Kendi aklıma geldi, kendi kendime tenkit olarak...

Sizin ve bizim başımızdaki en büyük belalardan, musibetlerden -fitne- birisi nedir?

Alışmak belasıdır.

İnsan bir şeye alıştı mı kanıksar. Her gün baklava börek yenir mi?..

a. Alışmanın Olumsuz Yönleri

... Niye?

Kanıksıyor, alışıyor artık. Baklavayı, böreği istemez de bu sefer der ki;

“Biraz ekşi olsa, biraz turşu olsa...”

Kur’ân-ı Kerîm’de bunun misali var mı?

Var.

Benî İsrail Mısır’dan kaçmışlar. Musa *aleyhisselâm* başlarında. Allah’ın *ulû’l-azm* peygamberlerinden Musa *aleyhisselâm*. Ölümünden

de kurtulmuşlar. Firavun da, gözlerinin önünde Allah kahretmiş, suyun içine batmış, ordusuyla beraber boğulmuş. Kurtulmuşlar, çöle gelmişler.

Çölde süpermarket var mı?

Yok.

Soğuk meşrubat, *drink* var mı?

Yok.

Su var mı, çeşme var mı, gölge var mı?

Bir şey yok.

وَزَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَامَ

*Ve zallelnâ aleyhimü'l-ğamâm.*¹

Allah gölge gönderiyor, bulut gönderiyor.

Öyle bir çöl ki gittikleri çöl; ordular geçemiyor. Moğol ordusu oraya kadar gelmiş, oradan öteye geçememiş. Hadi bakalım, geç geçebilirsen... Öyle sıcak ki kumlar, yol öyle uzun ki, güneş o kadar tepesini kaynatıyor ki insanın; geçememişler.

¹ 7/A'râf, 160.

Şimdi bu geçilmez kum çölünden, bu sı-
caktan Allah'ın sevgili peygamberi ve mü'min
ümmeti geçecekler. O zaman ne yapıyor Allah?

Ve zallelnâ aleyhimü'l-ğamâm.

Üzerlerine bulut gönderiyor.

Peygamber Efendimiz'in gölgesi var
mıydı? Gölgesi yere düştü mü? Gölgesi toprağa
düştü mü, düşmedi mi?

Düşmedi.

Niye?

İki sebepten. Bir; Peygamber Efendimiz
nur olduğundan, nurun gölgesi olmaz. Bir ce-
vap bu; nurun gölgesi olmaz. İkincisi; Peygam-
ber Efendimiz'in başında bir bulut daima gezi-
yordu, Allahu Teâlâ hazretleri ona hiç güneşin
[sıkıntısını] çektirtmiyordu. Nereye giderse
Peygamber Efendimiz'in üzerinde geziyordu.
Güneşi görmüyordu ki gölgesi olsun. Güneş
olsa bile gölgesi düşmezdi çünkü nurdu
Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*. O da
işin öteki-ayrı tarafı, başka tarafı; ona girme-
yelim.

Ve zallelnâ aleyhimü'l-ğamâm. Allah sev-
gili kullarının üzerine bulut gönderdi.

وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّانَ وَالسَّلْوَىٰ

Ve enzelnâ aleyhimü'l-menne ve's-selvâ.²

Yiyecek yok ama Allah *celle celâlüh* ikram ediyor.

Ne ikram etti çölde?

Allah bıldırcın ikram etti. Bugün Türkiye'nin bazı yerlerinde bıldırcın çiftlikleri var, hiç uğradınız mı bilmiyorum; Yalova'da, Bursa yolunda filan var. Çok kıymetli yerlerde, çok paralı olan insanların uğradıkları bıldırcın çiftlikleri var. Bıldırcın dolması, yemeği filan güzel oluyormuş diyorlar. Ben yemedim daha; herhalde benim param mı yoktu, nasibim mi yoktu, yiyemedim.

Allah bıldırcın gönderdi.

Başka?

“Kudret helvası” denilen, *selvâ* denilen bir şey gönderdi. *Selvâ* çölde ortalıkta bitiyordu, topluyorlardı. Bunu halen bilenler var, zaman zaman da oluyormuş. Ben görmedim.

² 7/A'râf, 160.

“Kudret helvası” diyorlar, yani zamane insanların da bildiği, toplayıp da yediği bir Şey bu.

Kudret helvasını toplayıp -yani mantar gibi bir Şey diyelim ama değil, başka bir Őeyonu yiyorlardı. Bir de bıldırcın eti yiyorlardı. Güzeli mi? Afiyet olsun. Çok güzel, değil mi?

Bıktılar sonra. Bıktılar da dediler ki;

“Yâ Musa! Biz soğan isteriz, sarımsak isteriz, mercimek isteriz, bakla isteriz...” diye sıralamaya başladılar.

Canı onları çekmeye başlıyor. İnsanoğlu her zaman aynı Şeyi yediği zaman istememeye başlayabiliyor.

Ama sözü nereden almıŐtıık, Şimdi oraya dönüyoruz.

et-Tarîku'd-dâirî es-sâlis. Diyor ki; “Üçüncü çevre yolu, ikinci çevre yolu...”

Öyle var ya hani çevre yolları... Şimdi döndürdük döndürdük, “Bizim en büyük belalarımızdan, fitnelerimizden bir tanesi nedir?” dedik; alışkanlık belası, kanıksamak. Yani güzel bir Şeyi hep yaptığından dolayı keyfini alamamak.

Şurada şu namaz kılmak o kadar kıymetli ki... Şu mescitte namaz kılmak o kadar şerefli ki... Allahu Teâlâ hazretlerinin huzuruna çıkıp divanına durmak, *Allahu Ekber*, karşısında el pençe ellerini bağlamak... “Emrindeyim yâ Rabbi. Senin ben kulunum yâ Rabbi. Ben sana itaatliyim yâ Rabbi...” diye... O kadar muazzam bir iş ki bu; Allah’ın huzuruna çıkmak!

Suud Meliki’nin sarayına gittiniz mi hiç?

Ben gitmedim, siz de gitmemişsinizdir, içinizde giden yoktur.

Biz her namazda, günde beş defa âlemlerin sahibi, *mâliki yevmi’d-dîn* olan Allah’ın huzuruna çıkıyoruz.

Ama; *Sübhâneka’llâhümme ve bi-hamdik ve tebâreke’smük ve teâlâ ceddük ve lâ ilâhe ğayrük... Bismillâhirrahmânirrahîm. Elhamdülillâhi... Allahu ekber, Allahu ekber, Allahu ekber, Allahu ekber, Allahu ekber... Es-selâmu aleyküm ve rahmetullah...*

Hayrola kardeşim, ne oluyor? Arkandan birisi mi kovalıyor? Bu bittikten sonra yapacağın daha mühim bir iş mi var?

Bu namaz en mühim iş! Allah'ın huzuruna çıkıyorsun. Âlemlerin Rabbi'nin huzuruna çıkıyorsun. Şunun tadını çıkart. Şunun kıymetini bil. Şunun önemini anla. Şunun heyecanını çek, kalbin hoplasın.

Hız. Ali Efendimiz yaralanmış, yarası cerahtanmış, yarasına batmış olan zırh içeriden çıkmıyor. Cerahtan, dokundurmuyormuş. Dokunduğu zaman "uh!" yapıyormuş. Demişler ki;

"Bırakın şimdi onu."

Allahu Ekber diye namaza durmuş. Eğilip kalkarken ayağından zırhı çıkarmışlar, hiç duymamış.

Hız. Ali Efendimiz'in namazına bak!

Evliyâullah büyüklerimizden, Hız. Ali Efendimiz'in evlâdından rivayetler var. Evinden çıktığı zaman limon gibi sapsarı sararmış, safran gibi sararmış. "Ne oldun, hasta mısın?" diye söyledikleri zaman; "Allah'ın huzuruna çıkacağım, onun heyecanından." dermiş. "Allah'ın huzuruna çıkacağım." diye heyecandan!

Şimdi biz bir bela ile karşı karşıyayız. Çok mühim bir şehirdeyiz. Çok mühim bir ibadet

yapıyoruz. Resûlullah Efendimiz'i ziyaret ediyoruz. Peygamber Efendimiz'in harem-i şerîfindeyiz, mıntıkasındayız, onun misafiriyiz. Allah'ın huzuruna çıkıyoruz. Buralarda bu namazlarla ve bin misli sevap alıyoruz. Aklımızı namaza verelim. Namazımızın kıymetini bilelim, heyecanını duyalım. Kafamızı çalıştıralım ve “Şunu bir an evvel bitirelim.” diye düşünmeyelim; “Bitmesin bu namaz.” diye düşünelim. “Aman ne olur şu namaz bitmese de, biraz daha uzun sürse de, ah ne olaydı da şu huzurda daha dursaydım...” diye onun bahanesini, çaresini arayalım. Günlerimizin kıymetini bilelim. Hâsılı, içinde bulunduğumuz nimetin kıymetini bilelim. Kanıksamayalım. “Tadını çok tattık.” diye önemsiz sanmayalım. “Bu kaç riyal, bu kaç riyal?..” diye çarşı pazar, mal mülk, alış veriş hesabıyla buradaki vakitlerimizi öldürmeyelim.

İkaz olarak bu hatırıma geldi; kendime ikaz bu ama size de hatırlatmayı bir vazife bildim.

Namazı kanıksıyoruz.

Kanıksamayacağız. Her sözumüzü söylerken yeniden heyecanlanacağız. *Sübhâneke*

derken t ylerimiz diken diken olacak. *Elham-d lillah* derken diken diken olacak. Secde ederken titreyeceğiz. R k ya vardığımız zaman Allah'ın önünde eğildiğimizi bileceğiz. Selam verirken meleklerle selam verdiğimizi bileceğiz.

İnsan *Allahu Ekber* diye namaza durduğu zaman ne oluyormuş, hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz bildiriyor:

Cennete kadar  n  açılıyormuş. Cennete kadar yol;  n  açılıyor.

İki tarafa kimler diziliyormuş?

Hur ler diziliyormuş. Cennet karşında, hur ler iki tarafta... Allahu Teâlâ hazretlerinin divanındasın. Allahu Teâlâ hazretleri; "Gel kulum." diyor, "Sen namaza mı geldin?" diyor, Allah sana nazar ediyor, teveccüh buyuruyor. Sen de Allah'ın huzurundasın, O'nunla konuşuyorsun. *S bh neka'll h mme ve bi-hamdik.* "Yâ Rabbi, seni her türlü noksandan tenzih ederim. Sana hamd   senâlar ederim." diye hitap s gasıyla konuşuyorsun. "Sana" diye konuşuyorsun, yani g ib s gasıyla değil...

Bu namazların, bu günlerin kıymetini bilelim. Ne zaman nasip olur da bir daha ne

zaman geliriz bilmiyoruz; belki geliriz, belki gelemeyiz. Ama madem burada dualar kıymetli, evvelâ dua edelim ki Allah buralara tekrar tekrar tekrar tekrar gelmeyi nasip etsin.

b. Cihattan Daha Güzel İşler

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in hadîs-i şerîfi var, Cuma konuşmasında Türkiye'deki kardeşlerimize vaaz ederken okudum. "Cihat çok sevaplı bir ibadettir." buyuruyor. Buna da yakın gelen bazı güzel işler var. Yani cihat çok sevap; insanı sevaplara erdiriyor da buna yaklaşan güzel şeyler de var.

Birisi de *tîbu'l-kelam*, "tatlı-hoş söz söylemek" cihat gibi insana sevap kazandırıyor.

Birisi de, *idâmetü's-sıyâm*, "oruca devam etmek".

Burada değil, size değil; siz oruç tutmayın, burada tutmayın.

Neden?

Burada siz ibadetinizi hoşça yapmaya bakın. Seferînin oruç tutması takvâ sayılmaz. Memlekete gidince tutarsınız. O zaman kendi evinizdesiniz, buzdolabı emrinizin altında,

hanım dediğinizi yapar, kebab, börek rek neyse; orada oruç tutarsınız.

En sevaplı ibadetlerden birisi cihattır ama ona yaklaşan, güzel, Allah'ın sevdiği ibadetlerden birisi de nedir?

Tbu'l-keleam; "tatlı konuşmak, gönül alıcı konuşmak, herkesin hoşuna gidecek, 'Allah razı olsun.' dedirtecek konuşmak", bir. Ve oruca devam etmek, iki.

Ve'l-haccu külle am. "Her sene hac."

Yapabilene... Tabii Türkiye'den kolay gelemmez. Özbekistan'daki kardeşimiz de kolay gelemmez, Amerika'daki de kolay gelemmez, Avustralya'daki de kolay gelemmez ama İslam bir insana mahsus değil, bir millete mahsus değil, İslam bir asra da mahsus değil; İslam ağlar otesine kadar gidiyor, dünyanın her tarafına ait. Yapabilirse, her sene giderse sevap.

"Bu lafı niye döndürdün dolaştın da söyledin hocam?"

Yukarıda okudum, buraya gelen Türkiye haberlerinde;

"Canım 40 defa hacca gitmek de olur muymuş?"

40 da olur, 50 de olur; yaşı 90'a, 80'e, 100'e gelirse 90 da olur, 100 de olur. Sevap!

Burada, Mescid-i Haram'da, Kâbe'nin karşısında bir namaz kılmak 100 bin misli; bu mes-citte namaz kılmak bin misli. Her sene gelir insan; ganimet bilir, fırsat bilir, bulursa kaçır gelir.

“Alimallah hudutlardan kaçarım, ne yaparım yaparım, atlar gelirim!” diye gelecek.

“Canım, Arap'a para mı yedireceğiz?”

Hakk yoluna verilen paralar helal olsun, ne olacak... Allah yoluna veriyorsun, Allah için veriyorsun.

Hac ve umre seyahatinin parası nedir? Hangi babdandır, fasıldandır, bütçenin hangi faslındandır hacca ve umreye harcanan paralar?

Fîsebîlillah faslındandır. Allah için. Cihat faslındandır, cihada verilen paralar gibidir.

Burada insan para harcadığına üzülmemeli, buraya para harcadığına üzülmemeli.

c. İçinde Bulduğumuz Nimetlerin Kıymeti

Bunlar bizim sayemizde yaşıyor. Eskiden buraya ziyaretçi bu kadar gelmezdi. Köydü burası, köy... Osmanlı şairi şiir yazmış, diyor ki;

Ol köyü cennet âsâ. “Cennet gibi köy.” diyor.

Gelsin de şimdi bakalım köy müymüş, şehir miymiş, görsün.

Köydü. Bunun küçücük surları vardı; Amberiye kapısı, Şâmiye kapısı... Bunların hepsi silindi şimdi. Yani namaz kıldığınız yerlerin etrafında... Bir kaleydi bu, resimlerini biliyorum ben, eskilerin çizdiği resimleri... Bir kaleydi, dışı çöldü. Uhud dışarıdaydı, *Cennetü'l-Baki* dışarıdaydı, *Seniyetü'l-vedâ* dışarıdaydı; bir küçücük kaleydi burası.

Tabii insanlar rağbet ettikçe kıymetleniyor. Allah yerin altından petrol fışkırttı, bunlar da petrolü satıp zengin oldular; parayı nereye harcayacaklarını bilemiyorlar. Başları döndü, şımardılar. Parayı nereye harcayacaklarını bilemiyorlar.

Olsun. Allah hacılara hizmet olsun diye buraya hizmet ettirtiyor.

Burada Şimdi su sıklıntısı var mı? Su sıklıntısı çektiniz mi?

Biz eskiden çekerdik ya... Eskiden su sıklıntısı vardı.

Sıcaktan bir bunalma durumunuz oluyor mu?

Yok; her taraf klima cihazlarıyla serinletilmiŐ. Burası da güzel; bak Őuradan esiyor, içeride serinliyor. Eksiden bunlar yoktu.

Eskiden buralılar anlatıyor... Bakın size anlatayım, “İçinde bulunduğumuz nimetlerin kıymetlerini bilelim.” diye anlatıyorum, mukayeseden anlaşılır. Buranın eski yaŐlıları, hlen sağ, bizim Mustafa’nın akrabası, onlar söylüyorlar:

“Sıcak bastı mı geceleyin uyuyamazdık.” diyorlar.

Sen Şimdi odanda cihazı alıŐtırma, gel; sen de uyuyamazsın, hem de çok sıcak mevsim olmadığı halde...

“Sıcak bastı mı gece uyuyamazdık.” diyor.

“Ne yapardık?”

“Geceleyin kuşun kafeste çırpındığı gibi çırpınırdık. Kalkardık, bir kova suyu üstümüze boşaltırdık, şarr... Bir kova da yatağın üstüne boşaltırdık, şarr... Yatağın üstüne yatardık.” diyor.

“Ne kadar uyurduk?”

“Yarım saat. Yarım saat içinde üstümüz de kururdu, yatak da kururdu; o arada biz uyurduk. Yine kuş gibi çırpınmaya başlardık.” diyor.

Anladınız mı şimdi içinde bulunduğunuz nimetlerin kıymetini?

Üç saatte İstanbul’dan atladınız, Cidde’ye geldiniz. “Uç saat” bunların telaffuzuyla. *Yâ hâc uç riyal*. Üç saatte buraya geldiniz.

Eskiden nasıl gelinirdi buraya?

Altı ayda gelinirdi.

Nasıl gelinirdi?

Ya yayan yürünerek gelinirdi ya da deveye binilerek gelinirdi. Deveye binmek lükstü ama...

İçinizde, Allah aşkına bir deveye binen var mı hiç? Bir parmak kaldırırsın, bir seyahat eden var mı?

Devede böyle seyahat edilir; lönğüdük, lönğüdük, lönğüdük... Yani insan yayık ayranı gibi çalkalanır. Rahat bunun neresinde?

Yerde yürüyüp de ayaklarının patlayıp acımasından bu daha rahat geliyordu.

Aylarca sürerdi. Bir menzilden bir menzile 6 saat, 8 saat, 10 saat, 12 saat yürürlerdi. Bazı menziller uzundu, çölü geçmek lazım; 18 saat yürümek zorunda kalırlardı. Hacılar dökülürdü, ölen ölürdü; Allah rahmet eylesin, hac yolunda öldü, gömerlerdi oraya... 18 saat yürüebilir mi her hacı?

Mustafa kardeşimiz söylüyor, Mekke-Medine arası 15 günde gelinirdi. Siz kaç saatte geldiniz?

Ben 2,5 saatte geldim. Ben uçakla geldim. Arkadaşlarımız çok geç gelmişler, çok meşakkât çekmişler, 16 saatte gelmişler. 16 günde gelecek yerde 16 saatte geliniyor.

Allah buralara petrol verdi, nimet verdi, şimdi çok gelmek mümkün oldu. Çok gelince

de tabii kolayca geliyoruz. Bunların hepsi birer nimet. Geleceğiz tabii. *Ve'l-haccu külle âmin*. Her sene hac, Allah'ın en sevdiği şeylerden birisi.

Şimdi soruyorlarmış, o gazeteciler var ya, çeşitli kanallar var ya Türkiye'de; televizyon kanalları, gazeteler;

“Canım her sene de hac mı olurmuş?”

Askerler soruyorlarmış, Genelkurmay Başkanı sormuş galiba;

“40 defa da hacca mı gidilir?”

Gidilir ya komutanım... Senin hadislerden haberin yok. Gidilir. Âşık olan gider. Sevap peşinde olan gider. Siz atlarsınız İsviçre'ye gidersiniz, Fransa'ya gidersiniz, zenginler kayak yapar, Amerika'ya gidersiniz; biz de atlarız Mekke'ye, Medine'ye geliriz. Çöllere geliriz, kumlara basarız, sıcak altında yürürüz. Biz de burayı seviyoruz. Ne yapalım, zevk meselesi... Zevkler ve renkler tartışılmaz. Ama sevap bu; buraya sık gelmek sevap.

Tamam, bu kadar söz yeter. Bu kadarı anlayana yeter. Anlamayana ne kadar söyleyen anlamaz.

d. Kim Bir Kavmi Severse Onun Ame- liyle Hesaba Çekilir

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini okuyacaktık, yine başka şeylere kaydık. Efendimiz'in bir hadîs-i şerîfini okuyoruz:

مَنْ أَحَبَّ قَوْمًا عَلَىٰ أَعْمَالِهِمْ حُشِرَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
مِنْ زُمْرَتِهِمْ فَحُوسِبَ بِحِسَابِهِمْ وَإِنْ لَمْ يَعْمَلْ
أَعْمَالَهُمْ

Men ehabbe kavmen alâ a'mâlihim huşire yevme'l-kıyâmeti min zümretihim fe-hûsibe bi-hisâbihim ve in lem ya'mel a'mâlehüm.

Ya ben bu hadisin bu kadar böyle denk düşeceğini bilmiyordum... Akşamdan kararlaştırdım “Bunu okuyayım.” diye; tam da şimdi “Onlar Amerika’ya gider, biz şeye gideriz.” diye denk düştü, münasip düştü bu hadîs-i şerîf.

Câbir *radıyallahu anh*'ten Hatib-i Bağdâdî -meşhur alimdir- rivayet etmiş.

Men ehabbe kavmen alâ a'mâlihim. “Her kim ki bir topluluğu yaptıkları işlerden dolayı beğeniyorsa...”

Mesela sen veya sen veya sen, birilerini yaptıkları işlerden dolayı beğeniyorsan, beğeniyorum veya o birilerini beğeniyor...

“Kim bir kavmi yaptığı işlerden, amellerinden, icraatından, fiillerinden dolayı seviyorsa, beğeniyorsa...”

Huşire yevme'l-kıyâmeti min zümretihim. “Kıyamet gününde onların zümresine katılıp onlarla beraber mahşer yerinde haşrolur.” *Fe-hûsibe bi-hisâbihim.* “Onların hesabına tâbi olarak hesabı görülür.”

Onlar bela bulursa bela, mükâfat alırsa mükâfat; onların hesabıyla hesabı görülür.

Ve in lem ya'mel a'mâlehüm. “Onların işlerini işlememiş bile olsa...”

Bu hadîs-i şerîfi misallendirelim...

Sadaka Resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.

Doğru söylemiştir Efendimiz çünkü Allah'ın Resûlü'dür. Allah söylettiriyor, bu bilgileri Allah gönlüne veriyor. Allah'ın Resûlü'dür, sevgilisidir, her sözü haktır, başımızın tacıdır, canımız feda olsun.

Canım kurban olsun senin yoluna,

Adı güzel, kendi güzel Muhammed.

Şefaat eylegil kemter kuluna,

Adı güzel, kendi güzel Muhammed.

Misal verelim:

Türkiye’de, İstanbul’da, Moda’da, Kalamış’ta, Ada’da oturuyor. Yani buraları lüks yerleridir, İstanbul’u bilmeyenlere söyleyelim, zenginlerin köşklerinin olduğu yerlerdir. Adam orada oturuyor.

Kimi seviyor?

Avrupalılar’a hayran, Avrupalılar’ı çok seviyor.

“Ya bu adamlar şöyle adamlar, böyle adamlar...”

E bu adamlar ne yapıyorlar?

“Ne yapıyorlarsa güzel yapıyorlar, her şeyi güzel...”

Benim bir doçent arkadaşım vardı fakültede, adaşımdı. İngilizce öğreneceğim diye British Council’in İngilizce derslerine devam ediyordu. Orada “Bu ilahiyatlı...” filan diye konuşuyorlarmış, o da ilahiyattan diye. Öteki İngilizce öğrenenlerle bu İngilizce öğrenenler

konuşuyorlarmış. O bize anlatmıştı, ben de bayağı bir şaşırmıştım, ağzım açık kalmıştı.

Avrupalılar'ın bir *fasching*'leri olur, Avrupa'da olanlar bilirler. Yani, başlarına külah geçirirler, huni geçirirler, zil zurna sarhoş olurlar, birbirlerine sarılırlar, rezaletler olur... Fasching; her şey serbest. *Fasching* demek "delilik bayramı" demek; her şey serbest. Delilik bu, zııırlık, sarhoşluk, rezalet, pislik, ahlâksızlık. Yani edepsizliklerin hepsi var. Mesela yolda giden karı kocanın yanına gidermiş, karısına sarılır öpermiş. Fasching ya, olurmuş böyle... Yani fasching bu; rezalet, edepsizlik hepsi...

Orada İngilizce öğrenen kadınlardan biri diyormuş ki;

"A ne güzel, ne güzel bu faschingler!"

"Neresi güzel?" diyormuş bizim fakülte-den oraya giden arkadaş.

Karnavallar, faschingler...

"Ne güzel." diyormuş.

"Ya neresi güzel?"

"İnsan boşalıyor." diyormuş. Onlar "deşarj olmak" diyorlar. Yani her türlü

melanetleri âşikâre yaptı mı rahatlıyorlarmış,
“İyi ki bu melaneti yaptım.” diye.

Bunları niçin anlatıyorum?

Kadın Türkiye’de. Kadın Ankara’da. Ben kendim görmedim, arkadaş görmüş, nasıl bir kadınsa kadın.

Neyi beğeniyor?

Avrupalılar’ın faschinglerini, karnavallarını, rezaletlerini, edepsizliklerini beğeniyor ve “boşalıyorlar” diyor, yani “İyi oluyor. Ruhun deşarj oluyorlar, içlerinde stres kalmıyor, sıkıntı-gerilim kalmıyor, boşalıyorlar.” diyor, beğeniyor.

Şimdi bu kadın nasıl hesap görecektir bu hadîs-i şerîfe göre?

Bu kadın Avrupa’daki faschingi yapan hıristiyanlarla, o faschingteki edepsizlerle beraber haşrolacak. Kıyamet gününde onu alacaklar, onların yanına götürecekler. “Sen bunları bunları seviyordun, değil mi? Tamam, gel bunların arasına...” Onlarla beraber hesabını yapacaklar, hesabı görülecek, hâlbuki bu kadın faschinge iştirak etmemiş bile olsa...

“Ya ben iştirak etmedim yâ Rabbi, sadece Türkiye’den ‘Ne kadar güzel olur!’ demiştim, o kadar.”

İşlemesen bile hesabın onlarla görülecek, onlarla haşrolacaksınız, onların çarpıldığı cezaya çarpılacaksınız.

Bu, işin olumsuz tarafı... “Negatif” demiyorum, biz yabancı kelime kullanmıyoruz. Arkadaşların arasında bir tane vazifeli memur arkadaş var, kim yabancı kelime kullanırsa basıyor cezayı... Onun için biz öyle şey kullanmıyoruz. Sadece “olumsuz” diyebiliriz, öyle “negatif” diyemeyiz.

Şimdi bu olumsuz misal. Bir de olumlu misal alalım.

Adamcağızın birisi köyde; fırsat bulamamış, okuyamamış. Kur’an’ı bile öğrenememiş; *elif*’i, *be*’yi, *cim*’i, *dal*’ı, *ayn*’ı, *fe*’yi, *kaf*’ı bilmiyor. Ama “Ah” diyor, “İstanbul’da falanca yerde filanca hoca efendi var, ne kadar güzel, ne kadar alim bir adam, ne kadar fazıl bir adam, ne kadar güzel vaazlar veriyor. Keşke ben de mümkün olsaydı da, okusaydım da, keşke onun gibi nasip olsaydı da öyle vaazlar

verseydim. Kur'ân-ı Kerîm'i ezbere bilseydim, Arapçam olsaydı...”

Bu, kıyamet gününde ne olacak?

Kıyamet gününde bu cahil-ümmî, köylü dayı o alimlerin zümresine alınacak, onlarla beraber haşrolunacak, onların hesabına dahil olacak, o alimlerin aldığı mükâfat gibi mükâfat alacak.

Neden?

Bu hadîs-i şerîften dolayı.

“Her kim ki bir topluluğu işlediği amellerden dolayı severse kıyamet gününde onlarla beraber haşrolunur, onların işlediği işleri işlememiş bile olsa...”

Kötü işlemişse belasını çekecek, iyi bir iş işlemişse mükâfatını alacak.

Buradan şimdi gelelim bizim çıkartacağımız derslere:

1. Allah'ın sevdiği kulları sevin.
2. Allah'ın sevdiği işleri sevin.

Allah'ın sevdiği kullar kim?

Başta Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*. Sonra cümle enbiyâ ve mürselîn *salavâtullahi ve selâmuhû aleyhim ecmaîn*. Bunları seveceğiz, hayatlarını okuyacağız, onlar gibi olmaya çalışacağız; bu bir.

Sonra, sahâbe-i kirâm, evliyâullah, mürşid-i kâmiller, Allah'ın salih kulları, şehitler, gaziler, mücahitler...

“Ah ben de keşke Bedir harbine katılsaydım da Resûlullah'ın safında kâfirlerle çarpışsaydım. Ah keşke Fatih Sultan Mehmed Han'ın ordusunda ben de olsaydım da, tekbirlerle İstanbul surlarına ‘yâ Allah!’ diye diye hücum etseydim de, al kanlarım keşke kara toprağın üstüne saçılırdı da, şu canım Allah'ın dini yoluna feda olsaydı...”

Temenni bu... Temenni ama insan o sevabı alır.

Enbiyâyı seveceğiz. Evliyâyı seveceğiz. Şehitleri seveceğiz. Alimleri seveceğiz. Salihleri seveceğiz. Allah'a itaatkâr kulları seveceğiz.

Tersini yaparsak, zalimleri seversek;

“Hocam ben falanca zalimi çok seviyorum.”

Hapı yuttun!

“Falanca artiste bayılıyorum; ne bıyıklar var adamda ya, Allah... Ne saçlar var ya, ne pozları var...”

Çantalarımızın adı oldu “Bond çantası”, bıyıklarımızın adı oldu “Douglas bıyık”.

Bunlar ne?

Bunların hepsi Batılı artistlerin isimleri.

Zalimleri seversen, artistleri seversen, kâfirleri seversen, müşrikleri seversen ne olur?

İnsan onların zümresinden olur. Çok dikkat edeceğiz.

Biz artık sıradan müslüman değiliz; elekten geçmiş müslümanız biz.

Ne yaptık biz?

Haccettik, Allah’a söz verdik.

“Hocam, ben bu sözün farkında değilim. Ne zaman söz vermişiz? Bir hatırlatıver, bir de-yiver Allah aşkına...”

Bir insan haccederken, tavaf ederken Hacer-i Esved'in karşısına geçti de *Bismillâhi Allahu Ekber* dedi mi?

Dedi.

Ne yaptı bu?

Uzaktan işaret etti.

Canım, uzaktan işaret etti ama تنها olsaydı Hacer-i Esved'in yanına gidecekti, başını sokacaktı, ağlaya ağlaya öpecekti... Öpecekti de uzaktan işaret etti.

Hacer-i Esved'e elini sürmek, öpmek veya uzaktan işaret etmek, Peygamber Efendimiz bildiriyor ki, ne demektir mânası?

Allah ile musafaha yapmak demektir. Mânası bu. Allah *celle celâluh* ile musafaha yapmak...

Musafaha neden yapılırdı?

Peygamber Efendimiz'le o zamanın insanları musafaha yaptılar mı?

Yaptılar.

Neden yapılırdı?

Bey'at etmek için, itaat etmek için.

“Uzat elini yâ Resûlallah, sana bey’at edeceğim, uzat. Sen ne dersen senin emrinde olacağım, senin buyruğunu tutacağım. Senin ‘Öl!’ dediğin yerde öleceğim, ‘Kal!’ dediğin yerde kalacağım. Hoşuma gitse de gitmese de dinin emirlerine, ahkâmına uyacağım.”

Bu söz vermek için. İnsan Hacer-i Esved’i istilam eyledi mi -istilam, “selamlamak” demek- selamladı mı Allah’la musafaha yapmış oluyor, Allah’a söz vermiş oluyor.

Zaten de, belki de söz de verdiniz. Arapça duaların mânasını birçokları bilmiyor ama bazıları da Türkçe mânalarını kitaptan okuya okuya öyle tavaf ediyor. “Yâ Rabbi, sen beni affet. Bir daha günah işlemeyeceğim...” vesaire diyerek tavaf ediyor. Allah’a söz verdik, bu bir.

Bir de buraya geldik, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’i ziyaret ettik. Biz artık elekten geçmiş, sıranın üstünde müslümanız. Biz bundan sonra Allah yolunda yürüyeceğiz, Allah’a verdiğimiz söze sadık olacağız, vefalı olacağız, iyi müslüman olacağız, Kur’ân-ı Kerîm’in yolunda yürüyeceğiz, Allah’ın emirlerine itaat edeceğiz, Allah’ın

haramlarından iyi korunacağız. Faiz yemeyeceğiz. Yalan demeyeceğiz. Günaha dalmayacağız. Harama bakmayacağız. Haramlardan, günahlardan kaçacağız. Sevapları işleyeceğiz.

Resûlullah Efendimiz'i ziyaret ettik. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in hayatını okuyacağız, kitaplarını okuyacağız, sözlerini okuyacağız, sünnetini öğreneceğiz, sünnetine göre yaşayacağız.

Buna akli yatmayan var mı?

Yok.

Bütün Müslümanlar, burayı ziyaret edenler bunu biliyor. Allah'a itaat edecek ki Resûlullah'a itaat edecek. Zaten bu, Allah'ın emri:

أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ

Atî'ullâhe ve atîu'r-resûle. "Allah'a ve Resûlüne itaat edin."³ diye Kur'ân-ı Kerîm'in emri.

Onun için bundan sonra bizim ölçümüz, ölçüğümüz, mikyasımız, terazimiz İslâm'a göre

³ 4/Nisâ, 59.

olacak. Allah'ı seveceğiz, Resûlullah'ı seveceğiz, Allah'ın peygamberlerini seveceğiz, evliyâsını seveceğiz, salihleri seveceğiz, şehitleri seveceğiz; kâfirleri, zalimleri sevmeyeceğiz.

Sevgiden insan güme gidebilir, cehenneme düşebilir. İyi insanları severse de, onların işlediği güzel işleri işlememiş bile olsa sevap kazanıp cennete gidebilir.

Bu hadîs-i şerîf sizler için müjdedir. Ama Türkiye'deki falanca akılsız, izansızlar için de tehdittir bu. "Bak, olmadık insanları gidip sevmeye kalkmayın, onlarla cehenneme yuvarlanırsınız." demektir. Size müjdedir. Müjdeli bir hadîs-i şerîf geldi.

Allahu Teâlâ hazretleri bundan sonra sevdiklerini bize sevdirdin, sevmediklerinden bizi uzak eylesin. Sevdiği kulların zümresiyle haşreylesin, sevmediği kullarından uzak eylesin.

Bu bir.

İkinci okuyacağım hadîs-i şerîf:

مَنْ أَحَبَّ أَنْ تَسُرَّهُ صَحِيفَتُهُ فَلْيُكْثِرْ فِيهَا
مِنَ الْإِسْتِغْفَارِ

Men ehabbe en tesurrahû sahîfetuhû fe'l-yüksir fîhâ mine'l-istiğfâri.

Hepimizin meleği var mı omzumuzda?

Var.

Sevaplarımız, günahlarımız melekler tarafından yazılıyor mu?

Yazılıyor.

Bu yazan meleklerin adları var mı?

Var. *Kirâmen Kâtibîn* melekleri var; omuzlarımızda sözlerimizi, işlerimizi yazıyorlar.

Nereye yazıyorlar?

Amel defterlerimize yazıyorlar.

Bu amel defterleri ne olacak?

Küçük büyük her şey yazılıyor buraya, hiçbir şey eksik kalmıyor. Her şey yazılıyor!

Ne olacak bunlar?

Mahşer günü gelince amel defterleri açılacak, insanlar hesaba çekilecek.

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ
ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

Fe-men ya'mel miskâle zerretin hayran yerahû ve men ya'mel miskâle zerretin şerran yerahû. “Zerre kadar hayır işleyen, hayrının mükâfatını âhirette alacak. Zerre kadar şer işleyen de işlediği şerrin cezasına razı olsun; ne yapalım, işledi, orada cezayı çekecek.”⁴

“Kim ki” diyor bu hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz, bu açıklamadan sonra, “amel defterinin kendisini sevindirmesini, memnun etmesini istiyorsa...” Senin defterin *mahkeme-i kübrâda*, Allah’ın divanında ortaya kondu, Allah kâdı olmuş, hükmedecek... *Mahkeme-i kübra*; “en büyük mahkeme”. *Kübra* “en büyük” demek. Âhiretteki en büyük mahkeme...

Mahkeme-i kübrada, “Falanca oğlu filanca, muhakeme olma sırası sana geldi. Gel

⁴ 99/Zilzal, 7-8.

bakalım buraya...” Girecek mahkemeye. Nasıl duracak orada, demir parmaklıkta mı duracak?

Hayır. Yere diz çökerek, diz çökmüş vaziyette duracak. Başı eğik olacak, gözleri yerde olacak, etrafa bakamayacak. Diz çökmüş vaziyette, başı eğik, gözü yerde hesabı görülecek.

Defter açılacak. Falanca gün arkadaşları çağırmışlar, Boğaziçi’nde, Emirgan’da, deniz kenarında, falanca meyhanede beraber rakı içmişler; melekler onu yazmış.

Ne yapacak adam?

Titreyecek, üzülecek, kıpkırmızı olacak, mahçup olacak.

Aç öbür sayfayı...

“Bu adam falanca zaman yalan yere yemin edip filancayı aldatmış, şu kadar parasını almış.”

Mahşer halkı diyecek ki;

“Vay edepsiz vay ya, biz de bunu doğru bir adam sanıyorduk. Tüh Allah müstehâkını versin! Yalancıymış demek ki...”

Yüzü kızaracak mı, rezil olacak mı?

Rezil olacak. Tabii bazıları çok üzülecekler.

Kâfirlerden, müşriklerden, günahı çok olanlardan bazıları diyecek ki;

مَالِ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا
أَحْصَاهَا

Mâ li hâze'l-kitâbi lâ yuğâdiru sağîreten ve lâ kebîraten illâ ahsâhâ. “Allah Allah, bu defterler nasıl defterler ki küçük büyük hiçbir şey bırakmamış, kaçırmamış, hepsini yazmış!”

وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا

Ve vecidû mâ amilû hâzirâ. “Dünyada işledikleri her şey karşılarında yazılı görecekler”⁵ ve şafak atacak.

مُشْفِقِينَ مِمَّا

*Müşfikîne mimmâ*⁶ ne demek?

Şafak atacak demek. Çok korkacaklar.

⁵ 18/Kehf, 49

⁶ 18/Kehf, 49.

Men ehabbe en tesurrahû sahîfetuhû.

“Amel defterinin kendisini sevindirmesini isteyen...”

“Aman hocam, senin anlattığın durumlar inşaallah benim başıma gelmesin, ben mahşer halkına rezil olmayayım... Benim defterim açıldığı zaman...”

Bu adam 1997 yılında hacca gitmiş, bir hac yapmış, bir umre yapmış... Haccı, umresi kabul. Ondan sonra Medine-i Münevvere'ye gitmiş, Peygamber-i zîşânımızın mescidini ziyaret etmiş, orada nice namazlar kılmış, bin misli bin misli sevaplar almış. Amelleri kabul. Adam seviniyor. Yani, güzel şeyler okudukça memnun olmuyor mu? Sevinir.

Defterinin kendisini sevindirmesini, sürura gark etmesini isteyen insan... Daha sonunu söylemedim, ne yapsın? Onu mahsustan geciktiriyorum. Hatta imkânım olsa “arkası yarın akşam” derim, mahsustan sizi merakta kalın diye burada bırakırım; gece uykunuz kaçır. “Ya acaba o hadîs-i şerîfin arkası neydi, ne olacakmış? Defter açıldığı zaman sevinmek isterim ben de, acaba ne söyleyecekti arkasından?..”

Var mı bilen bu hadisin arkasını?

Bilen şöyle parmağını kaldırsın, “Ben biliyorum bunu.” diye...

İki tane bilen çıktı.

Fe’l-yüksir fîhâ mine’l-istiğfar. “*Estağfirullahı çok eylesin.*” diyor Peygamber Efendimiz.

“Kolaymış ya hocam... Hay Allah senden razı olsun. Tam zamanında öğrettin bana. Tam ben şimdi haccettim, umre yaptım, defterlerim temizlendi, günahlarım silindi; bir-iki gün sonra da uçağa bineceğim, Türkiye’ye döneceğim. Hay Allah senden razı olsun. Ben mahkeme-i kübrada defterimin beni sevindirmesini istiyorum...”

Ne yapacağım o zaman?

Çok *estağfirullah* diyeceğim. *Fe’l-yüksir fîhâ mine’l-istiğfar.* “İstiğfarı çok eylesin.”

İstiğfar, *estağfirullah el-azîm* ne demek?

“Yâ Rabbi! Ey azamet sahibi Allahım! Ben senden beni afv u mağfiret etmeni istiyorum.” demek.

Estağfirullah el-azîm. Estağfirullah kısaltması. *Estağfirullah el-azîm ve etûbu* ileyh. “Ben senden mağfiret istiyorum, bana tevbe nasip et yâ Rabbi.” demek.

Yapabilir miyiz bunu? Zor mu, kolay mı?

Zorsa hizmetçi tutun. Kolaysa kendiniz yapın. Yani zor bir şey değil...

Şimdi ben size, böyle biraz sizi otelin alt katında kıstırdım diye vazife veriyorum:

Her gün 100 defa *estağfirullah* diyeceksiniz bundan sonra, söz mü?

“Söz.”

“Hocam, kendin mi verdin bu *estağfirullah* vazifesini bize?”

Hayır. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadîs-i şerîfinde bildiriyor; “Günde 100 defa *estağfirullah* deyin.” diye bir tavsiyesi var, ben onu söyledim. Bak Peygamber Efendimiz şurada kabri.

“Fazlası olsa ne olur hocam?”

Fazlası olsa *nûrun alâ nûr* olur. Kadayfın üstüne kaymak konulduğunda nasıl olursa öyle olur. Kaymaklı kadayıf gibi olur. Ekmek

kadayıfını ben çok seviyorum, tel kadayıftan daha çok hoşuma gidiyor nedense... Bir de üstüne kaymak konunca daha güzel oluyor. 100'den fazla olursa daha kaymaklı kadayıf gibi olur. Ama 100 tane vazifeniz olacak.

Niye “100 tane” dedim de “500” demedim?

Peygamber Efendimiz “100 *estağfirullah* deyin.” dedi diye, onun sözünden çıkmamak için diyorum ben; yoksa “1000” de derim.

Benim soyadım Coşan. Coşan ne demek?

Ooo, bir coştı mu bağıırır, çağırır, çok şeyler söyleyebilir.

Tutuyorum kendimi...

Niye?

Bir şeyin azı da çoğu da ölçülü olması lazım. Niye Peygamber Efendimiz “100 tane” demiş? “100 tane” demiş, “Başüstüne, ben 100 tane yaparım.” Efendimiz’in sözüne tam uygun olsun diye, o kadar.

“33 *sübhanallah*, 33 *elhamdülillah*, 33 *Allahu ekber* deyin, bir de arkasından *lâ ilâhe illallahu vahdehû lâ şerîke leh lehü'l-mülkü*

ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ kulli şey'in kadîr deyin.” demiş.

“35 desem olmaz mı?”

Olmaz.

“30 desem olmaz mı?”

Olmaz; 33 olacak.

Niye?

Efendimiz öyle buyurdu, ağzından öyle çıktı.

Tam uyacağım ben, Resûlullah'ın sünnetine tam uyacağım! Zerre kadar kaymayacağım, milimetre şaşmayacağım; Resûlullah'ın yolunda yürüyeceğim, cennette komşu olacağım. Tam komşu olacağım. Hiç sünnetinden şaşmayacağım.

“33” demiş.

Şimdi bazısı bilmiyor. Onu da hatırlatayım. “Püf noktası” diyorlar ya, püf-ince noktası... Herkes tesbihleri alıyor; *sübhanallah, sübhanallah...* Bazısı da *süb süb süb* diyor sadece. *Süb*'ün mânasını bilmiyorum ama *Allahu ekber, süb süb süb; Allahu ekber, süb süb süb...* *Süb* ne demek ben bilmiyorum. Kimisi

süb diyor. *Süb* değil; *sübhanallah*, *sübhanallah*, *sübhanallah*... *Ha* harfi de böyle olacak biraz, *hah*...

Arapça'da üç tane *ha* var. Bir *cim* gibi noktasız *ha* var. Bir *cim* gibi üstünde nokta olan *ha* var, buna *hı* diyoruz. Bunun sesi başka, bunun sesi başka. Bir de iki gözlü *ha* var. İranlı'nın kafasındaki sarık gibi dolambaçlı, bir *ha* var, o da hafif.

Şimdi, o iki gözlü *he* ile *hâlik* yazdı insan; onun mânası başka. Bir de noktalı *ha* ile *hâlık* yazdı, bunun mânası başka. Bir de noktasız öteki *ha* ile, *cim*'e benzeyen *ha* ile *hâlık* yazdı, bunun da mânası başka.

“Aman hocam, merak ettim. Ben bu işin inceliğini biraz kaçırmaktan korkuyorum. Birisi ne demek, birisi ne demek, birisi ne demek?”

Hâlık, *hı* harfi, hırıldayacak boğaz... Hani öksürük oluyor ya... Burada soğuk suları çekiyorsunuz, şurupları, ondan sonra boğaz hırıltılı oluyor. *Hâlık*; bu, “yaratıcı” demek. *Hı* ile olursa *hâlık*; yaratıcı. *Hâlık*, noktasız, hırıltısız olursa, bu da “tırış eden, berber” demek. Hani şeytan taşladıktan sonra cırt cırt cırt, işte

onlar *hâlık*. Ötekisi, *hâlik*, o da “helak olan” demek.

Üç tane *ha*’yı bileceksin, fark edeceksin. *Sübhanallah, sübhanallah, sübhanallah. El-hamdülillah...* *Ha* bu; ne *hı*, ne *he*. İkisi arasında fark var. Bunları öğreneceksin.

Arapça’yı öğreneceksin.

“İngilizce biliyorum.” diyor. *I know English very well.* Kıvırttırıyor. *How are you? Fine thanks...* İngilizce bildiğine baya hindi gibi kabarıyor.

e. **Arapçada Bizim Ana Lisanımızdır**

Biz de Arapça’yı öğrenelim.

Arapça bizim ana lisanımız. Türkçe ana lisanımız, Arapça da ana lisanımız.

Türkçe neden ana lisanımız?

Beni doğuran anacığım Türkçe konuştu da ondan ana lisanımız.

Arapça nereden ana lisanım?

Peygamber Efendimiz’in hanımları müslümanların annesi sayılır. Hz. Âişe anamız, Hz. Hatice anamız.

Anamız mı?

Anamız.

Onlar Arapça konuşuyorlardı, Arapça da oradan ana dilimiz.

Arapça'yı öğreneceğiz. Su gibi öğrenmemiz lazım!

Çok kızıyorum kendime ben, çok kızıyorum ya... “60 yaşıma geldim, şu Arapça'yı su gibi öğrenemedim!” diye çok kızıyorum. Su gibi öğrenemedim. Arapça'dan tercemelerim var, Arapça işte böyle bir şeyler okuyoruz, anlıyoruz, kitapları deviriyoruz ama keşke şiir yazacak kadar bilseydim! Keşke konuştuğum zaman Araplar etrafıma toplansalar da “Ne kadar güzel Arapça konuşuyor ya!” deseler, böyle ağzı açık kalsa, hayran olsalar...

Zemahşerî gelmiş buraya... Zemahşerî diye bir alim var. *el-Keşşâf* diye bir de tefsir kitabı yazmış. Zemahşerî, bu kardeşimizin memleketine yakın, Harezmi bölgesinden, yani Özbekistan'a yakın., şimdiki Türkmenistan'dan buraya gelmiş, Medine'ye yerleşmiş.

Hazar denizi neresi?

Orta Asya. Cârullah Zemahşerî Orta Asya'dan buraya gelmiş.

Cârullah ne demek?

Burada mücavir olduğundan “cârullah” adını almış. Medine’ye yerleşmiş.

Ne demiş bu Araplar’a, biliyor musunuz?

Adam büyük alim ya;

“Ey Araplar!” demiş, “Gelin bakalım, oturun karşıma şöyle; size babalarınızın dilini öğreteyim.” demiş.

Bak, lafa bak!

“Size” diyor Araplar’a; Araplar’a söylüyor bunu; “Oturun bakayım karşıma, talebe olun bakayım...”

Kendisi Türkmenistanlı, Cârullah Zemahşerî. Ana dili Farsça. Cârullah Zemahşerî buraya gelmiş, -meşhurdur bu sözü- “Gelin size atalarınızın dilini öğreteyim.” diye bunları karşısında talebeliğe çağırmış.

Keşke öyle olsaydım...

Ama öyle olmasa bile, yani hiç olmazsa şöyle biraz *ha’yı hı*’dan ayıralım da mâna kayıp da namaz fesada uğramasın.

Estağfirullah, estağfirullah, estağfirullah el-azîm ve etûbu ileyhi çok söyleyeceğiz.

33 *sübhānallah*, 33 *elhamdülillah*, 33 *Allahu ekber* derken, *süb süb süb*'de bu lafları söyledik.

Evet, *süb süb süb* diye bir kelime yok Arapça'da.

Secdeye vardığımız zaman ne diyoruz?

Sübhâne rabbiye'l-a'lâ, sübhâne rabbiye'l-a'lâ, sübhâne rabbiye'l-a'lâ.

Rahat nefes al. Ne oluyorsun? Namazdan çıkıp da ne olacak? Tadını çıkart. *Süb süb süb, Allahu ekber, Allahu ekber...*

f. Namazı Tâdil-i Erkâna Riâyet Ederek Kılmak

Peygamber Efendimiz hızlı namaz kılan birisine uzaktan işaret etmiş, yanındakilere demiş ki;

“Bak, gagalıyor.”

Yani secdeyi böyle böyle, böyle böyle yapınca ne gibi oluyor?

Tavuğun yemi gagalaması gibi oluyor.

Öyle namaz olmaz!

Nasıl olacak?

Namaz, burada imamın kıldırıldığı gibi olacak.

Böyle namaz kılsa Türkiye’de bir imam, cemaat arkasından kaçır gider.

Adam bir *Allahu ekber* diyor, epeyce bir duruyor, çay höpürdetecek kadar duruyor... Çay içmiyor da... Bir *Allahu ekber* diyor, duruyor. Çok duruyor.

Yani ne demek?

Tâdil-i erkâna riâyet ve usulüyle kılıyor.

33 *sübhanallah* diyeceksiniz. Tam harfleri çıkartarak; *süb süb süb* değil. *Sübhâne rabbiye’l-a’lâ, sübhâne rabbiye’l-a’lâ. 33 elhamdülillah, 33 Allahu ekber* dedin, tamam.

Şimdi millet, ötekisini müezzine bırakıyor Türkiye’de; *kebîran vâhiden lâ ilâhe illallahu vahdehû lâ şerîke leh lehü’l-mülkü ve lehü’l-hamdü ve hüve alâ külli şey’in kadîr. “Amin...”* Ellerini kaldır...

Ya onu sen de söyleyeceksin.

g. Namazdan Sonra Yapılan Zikirlerin Mahiyeti

Peygamber Efendimiz dedi ki;

“Bir kimse 33 *sübhanallah* derse, 33 *el-hamdülillah* derse, 33 *Allahu ekber* derse, sonunda da *lâ ilâhe illallahu vahdehû lâ şerîke leh lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr* derse hizmetçi kullanmaktan daha Allah ona kolaylıklar verir, çok sevaplar kazanır.” diye onları anlattı.

Yani bu, 33, 66, 99, bununla 100 oluyor; bu tamam oluyor. Millet bunu söylemiyor. Tesbihi, 99'u çekiyor da sonunu müezzine bırakıyor. Bırakma, onu da sen kendin oku da senin takımın da tamam olsun, eksik kalmasın!

Tesbihin bir tanesi eksik olsa olur mu?

Olmaz.

Yarın mahkeme-i kübrâda hesaba çekildiğin zaman, defterin açıldığı zaman memnun olmak istiyorsak ne yapacağız?

Estağfirullahı çok söyleyeceğiz. En aşağı günde 100 defa. Peygamber Efendimiz 100 defa diye tavsiye etmiş.

Sonra?

Beş şey tavsiye edeceğim size:

Bir; 100 defa *estağfirullah*.

İki; 100 defa *lâ ilâhe illallah*.

“Bu da mı hadîs-i şerîfte var hocam?”

Bu da hadîs-i şerîfte var. Müsterih ol, bunu da Efendimiz buyuruyor.

100 defa da *lâ ilâhe illallah* diyeceksin, tamam mı?.. Günlük vazifeniz.

Sonra, 100 defa Peygamber Efendimiz’e salavât getirmek. Bu da hadîs-i şerîfte var. İnsan 100 defa salavât getirirse Allah hem dünyada hem âhirette birçok mükâfatlar veriyor. Günde 100 defa bu kabrini ziyaret ettiğimiz Peygamber Efendimiz’e salavât getireceksiniz her gün, tamam mı?

100 defa da *kul hüvallah* okuyacaksınız, dört oldu.

Estağfirullah, lâ ilâhe illallah, salavât-ı şerîfe, kul hüvallah. Kaldı ortadaki, o ne acaba?

O da *Allah* demek. 1000 defa da *Allah* diyeceksiniz. *Allah Allah Allah...* diyeceksiniz.

Çünkü Kur'ân-ı Kerîm'de Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki;

أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا

Yâ eyyühe'llezîne âmenû. “Ey iman edenler!” *Üzküru'llâhe zikran kesîrâ.* “Allah'ı çok zikredin.”⁷

1000 defa Allah diyeceksiniz.

Günlük beş tane zikir tavsiye ediyorum;

100 *estağfirullah*,

100 *lâ ilâhe illallah*,

1000 defa *Allah Allah Allah*,

100 defa *salavât-ı şerîfe*,

100 *kul hüvallah*.

Bunları okursanız, defteriniz yarın mahşerde, mahkeme-i kübrâda, Allah'ın huzurunda açıldığı zaman çok sevaplarla karşılaşacaksınız.

Şimdi burada sadece *estağfirullah* demenin sevabıyla ilgili hadis geldi. Başka hadîs-i şerîflerde de *lâ ilâhe illallah* demenin sevabı

⁷ 33/Ahzâb, 41.

var, *kul hüvallah* okumanın sevabı var, *savâlat-ı şerîfe* getirmenin sevapları var. Onları ben bildiğim için size naklediyorum.

Bu beş zikre devam edin, hacdan size yâdigar olsun.

“Hocam, bunlar bana çok gelmez mi?”

Çok gelmez. Bunlar, topluca yaparsan 10 dakika sürer. Parça parça yaparsan, her namazın arkasından birazını yaparsan kısa zamanda biter.

Yarın âhirette yüzün gülsün diye bu zikirleri unutma, bunları yap.

Bir hadîs-i şerîf daha okuyacağım.

مَنْ أَحَبَّ أَنْ يَصِلَ أَبَاهُ فِي قَبْرِهِ فَلْيَصِلْ إِخْوَانَ أَبِيهِ
مِنْ بَعْدِهِ

*Men ehabbe en yasile ebâhu fî kabrihî
fe'l-yasil ihvâne ebîhi min ba'dihî.*

Bu hadîs-i şerîf Abdullah b. Ömer *radıyallahu anhümâ'* dan rivayet olunmuş.

h. Vefat Eden Anne Babamızın Dostlarını ziyaret Etmek

Efendimiz buyuruyor ki;

“Vefat etmiş olan babasını kabrinde gittiği zaman görse, babasına kavuşsa, konuşsa...” insan, hoşuna gider mi?

Gider.

“Kabrinde babasına kavuşmak ve onunla konuşmak istiyorsa bir insan, babasının vefatından sonra babasının arkadaşlarına ziyaret yapsın.”

“Babam filanca kimseyi çok severdi, onunla iyi ahbaptı.” Hemen git bakalım bayramda, bir tebrikleş, “Sen benim babamın arkadaşısın.” diye ziyaret et. Böyle babasının dostlarını ziyaret etmek...

Zaten ziyareti bir âdet edinin, muhterem kardeşlerim. Bu arada şöyle gözlüğümü çıkararak onu söyleyeyim size.

İnsanın Allah’ın sevgisini kazanmasının yollarından birisi nedir?

Allah için bir arkadaşı ziyaret etmektir. Bir insan bir arkadaşını, bir müslümanı Allah

rızası için ziyaret ederse Allah onu sever. Hadîs-i kudsîde geçiyor ki:

Kâle'llâhu azze ve celle. Aziz ve celil olan Allahu Teâlâ hazretleri Peygamber Efendimiz'e bildirmiş, şöyle buyuruyormuş;

Hakkat mahabbetî li'l-mütezâvirîne fiyye. “Benim rızamı düşünerek, benim aşkıma, benim hatırım için, benim emrimdir diye birbirini ziyaret edenleri sevmek bana hak olur. Benim sevgimi onlar hak ederler. Benim sevgim onlara vacib olur.”

Onun için ayınızın bir-iki günü mü olur, haftanızın bir-iki günü mü olur, her gününüzün bir-iki saati mi olur; Allah rızası için ziyarete ayıracaksınız. Bir ziyaret zamanı olacak. Bu ziyaret zamanında “Kimi ziyaret edeyim, kimi ziyaret edeyim?..” birisini ziyaret edeceksiniz, Allah rızası için.

“Peki hocam, ziyaret ettiğim kimseyi ya bulamazsam?”

Hiç üzülme... İnsan Allah rızası için ziyaret ettiği kimseyi bulamazsa ne olur? Kapıyı çaldı, kapı açılmadı. Bulamazsa ne olur?

Sevabı ikiye katlanır, iki misli olur. Keşke olmasaydı. Olmazsa iki misli sevap. Olursa, tabii içeride çay var, kahve var, ikram var, ayrı; ama olmazsa sevap iki misli, mânevî ikram fazla oluyor.

Zaten ziyaretleşin de; ama baba dostlarını unutmayın, baba dostlarını arayın.

Sonuncu hadîs-i şerîfi okuyorum. Bu bir tanesini arkadaşın hatırı için ekledim.

مَنْ أَحَبَّ دُنْيَاهُ أَضْرَّ بِأَخْرَتِهِ وَمَنْ أَحَبَّ أَخْرَتَهُ
أَضْرَّ بِدُنْيَاهُ إِلَّا فَاتِرُوا مَا يَبْقَى عَلَى مَا يَفْنَى

*Men ehabbe dünyâhu adarre bi-âhiretihi
ve men ehabbe âhiretehû adarre bi-dünyâhu.
Elâ fe-âsirû mâ yebkâ alâ mâ yefnâ.*

Bu hadîs-i şerîfi Hanbelî mezhebinin imamı, aynı zamanda hadis alimi olan Ahmed b. Hanbel, Hâkim, İbn Hibban, Beyhakî, Ebû Musa *radiyallahu anh*'ten rivayet etmişler.

Bu hadîs-i şerîf de sizin ve bizim için önemli bir hususu anlatıyor, bununla bitiriyorum.

Men ehabbe dūnyâhu. “Kim dūnyasını severse.” *Adarre bi-âhiretihî.* “Âhiretine zarar verir.”

Dūnyasını severse âhiretine zarar verir.

Ve men ehabbe âhiretehû. “Kim de âhiretini severse.” *Adarre bi-dūnyâhu.* “Dūnyasına zarar verir.”

Dūnyayı sevsen âhiretten kayıp oluyor, âhiretine zararı oluyor. Âhireti sevsen dūnyalıktan biraz eksiklikler oluyor, zarar oluyor. Ne yapacağım ben şimdi?

Efendimiz buyuruyor ki;

Elâ. “Bak gözünüzü açın, uyanın, dikkatli olun.” demek. *Elâ, edât-ı tenbihtir,* “Müte-nebbih olun, uyanın!” demek.

E lâ fe-âsirû. “Tercih ediniz.” *Mâ yebkâ alâ mâ yefnâ.* “Bâki olanı fâni olana tercih ediniz.”

Ne demek?

“Âhireti tercih edin.” demek.

Muhterem kardeşlerim, hepimiz neyi tercih edeceğiz?

Hepimiz âhireti seveceğiz, âhireti tercih edeceğiz, âhuret için çalışacağız.

O zaman dünyalıktan biraz zararlar olur.

Niye zarar olur?

Hadi işin yoksa camiye para ver, işin yoksa Kur'an kursuna para ver, işin yoksa imam-hatip okuluna para ver.

Milli Güvenlik Kurulu da zaten aleyhinde. Şimdi ben onları tutarsam askerlerle de aram bozulacak belki...

Hadi bakalım ayıkla pirincin taşını... Paralar da gidecek...

Ne yapacağız?

Âhireti tercih edeceğiz.

“Karının başı örtülü mü?”

“Örtülü, ne olacak? Sana ne benim karımdan?”

“Sana ne’si, bana ne’si yok. Ben devrimciyim. Senin karının başı örtülüyse çık bakalım buradan, yallah!..”

“Bugün bizim dairede bizim âmir dedi ki; ‘Hanımının başı örtülü olursa işten çık!’ Ne yapalım hanım, açiver istersen başını...”

Öyle mi diyeceğiz, ne diyeceğiz?

“Hanım, örtmeye devam et. Allah kerimdir, rezzaktır, rızkı Allah veriyor insana. Sen ört başını. Allah yolundan ayrılma. Allah bir kapıyı kaparsa bin tane kapı açar be, helal olsun be! Sen müslüman ol da, benim canım sana feda olsun! Ben çarşıda hamallık yaparım, seni geçindiririm! Ben senin başını açtırıp da senin ipek gibi saçını başkasına göstertir miyim? Ne biçim laf söyledi o herif, eksik olsun, başına çalınısın!..”

Ne oldu şimdi?

Âhireti tercih etti adam. Adama efelik geldi ya... Adam âhireti tercih etti, dünyalığı biraz [zarar gördü] şimdi, hadi işi bozulacak... Emeklilik maaşları da yandı. Zaten mahsustan yakıyorlar. Vardı. İhvânımızdan tanıdığım kişiler var. Biliyorlar, tesbihli, namazlı olanları atıyorlar.

“Emekli olmama üç ay kaldı hocam.” diyor; “Üç ay daha sabretmeler emekli olacağım, kurtulacaklar benden. Üç ay kala beni atıyorlar, emeklilik haklarımın hepsi yanıyor.” diyor.

Yansın be, feda olsun!

Zalim elbet bir gün yaptığı zulme pişman olur. Mazluma bir gün Allah elbette o mazlumiyetinden dolayı mükâfatını verir, elbette gönlünü hoş eder.

İki paralık dünya için âhiret satılmaz. Âhireti tercih edeceğiz. Âhireti tercih edeceğiz, dünyalık zararda gibi görünse bile...

Ama ben size Allah'ın sırlarından bir sır söyleyeyim;

Allah yolunda yürürseniz zarar ediyor gibi görünürsünüz ama daha kârlı çıkarınız. Vallâhi, billâhi, tallâhi daha kârlı çıkarınız! Hem de dünyevî bakımdan da... Hem de daha da zengin olursunuz.

Açık bir misal vereyim:

1980 harekâtından sonra, 17 yıl önce, Yozgatlı bizim kardeşlerimizden iki öğretmeni Milli Eğitim'den atmışlar.

Niye atmışlar?

Vatan haini miymiş?

Değil.

Hırsız mıymiş?

Değil.

Hocalığı kötü mü yapıyormuş?

Değil.

Talebeden rüşvet mi alıyormuş?

Değil.

Peki, neden atmışlar bu adamları?

Dindar diye atmışlar.

Sen dinin için meşakkât çektin, Allah sana bu mükâfatı verdi. Verir.

Verir ha, sakın korkmayın!

Peygamber Efendimiz yemin ediyor;

“Vallâhi sadaka ve zekât vermekten mal eksilmez.”

Bir zengin arkadaş var. İsim söylemediğim için herhalde olabilir. Bu bantlardan duyarsa bana darılır ama ne yapayım, aklıma geldi, söyleyeceğim. Duyarsa darılır, neyse...

Telefon açıyor bana, diyor ki;

“Falanca yerdeki dairemdekiler çıksın!”

Ya onlar bizim ihvânımız; kadınlar hayır yapmak için dernek kurmuşlar, hayır çalışması yapıyorlar, İslâmî faaliyet yapıyorlar, İslâmî

kadın derneği kurmuşlar, İslâmî çalışma yapıyorlar.

“Çıksınlar!”

Niye?

“Verdikleri kira bana az geliyor. Ya 25 milyona çıkartsınlar aylık kirayı ya da çıksınlar!”

Ya sen zenginsin, bağışlayıver. Onlar bizim kardeşlerimiz, az kiraya razı oluver, otursunlar.

“Ben şimdiye kadar yaptığım hayrâtı, hasenâtı yaptım; biraz da başkaları yapsın. Ben 25 milyonu isterim, hayrı başkaları yapsın.” diyor.

Aynı konuşmanın içinde diyor ki... İbretli olan nokta burası. Anlayan ibretini alır, anlamayanın aklını Allah anlayacak hale getirsin...

“Ya ben dükkânı açıyorum, kaç gündür siftah etmiyorum, haberin var mı hocam?” diyor.

“Ben kiralarla geçiniyorum. Onun için 25 milyona çıkarsınlar.”

Aslında mülkleri çok; satsa satsa yese torununun torununa da yeter. Ama dükkândaki bereketsizliğin nereden geldiğini anlayamıyor. Bereketi Allah veriyor insana, müşteriyi de Allah gönderiyor, kazancı da Allah veriyor.

Kendimden misal vereceğim şimdi. Güya ders bitti, şimdi işi uzatıyoruz, neyse...

Ankara İlahiyat Fakültesi'nde hocayım. Asistanken 395 lira maaş alıyordum, 165 lira kiraya veriyordum. 8 lira küsur kuruş günlük para harcamam gerekiyordu. Param yetmiyordu. Vaziyeti idare ediyorduk. Elhamdulillah, aç ve açık kalmıyorduk. Yani devletin memuru, işte üniversite asistanıyken sonra doktora yaptım, doçent oldum filan...

[Ağabeyim] bana İstanbul'dan telefon etti, dedi ki;

“Bir yerde bir arsa alacağız, sen de katıl. Ucuz bir arsa alacağız, dağın başında bir arsa alacağız. Sen de katıl.”

“Olur, katılayım.” dedim.

“Ama bu arsadan hiçbir şey çıkmayabilir. Belediye inşaata ruhsat da vermeyebilir.”

“Canın sağ olsun ağabey.” dedim, katıldım.

8-10 kişi bir mülk aldık, arsa aldık.

Başka bir misale geçmek için buradan kısaca kesiyorum.

Sonra aldığımız bu arsa öyle para etti ki... Müteahhit geldi, dedi ki;

“Ben buraya ev yapayım.”

“Yap.” dedik.

Ben daha doğrusu “yap” demedim. Ben dedim ki;

“Arsama ortak istemiyorum, arsamda kendim otururum. Yani kendim ev yaparım.”

Ağabeyim dedi ki;

“Sen ev filan yapamazsın, paran yok.” dedi. Biliyor benim halimi. Ağabeyim olduğu için mâlî durumumu biliyor. “Sen ev filan yapamazsın.”

Doğru.

“Verelim müteahhide.”

“Peki” dedim ama istemeye istemeye... Hani “kerhen” diye bir şey var ya kerhen müteahhide verdik.

Müteahhit -bak yere filan yatmayın, bayılmayın- benim arsama iki tane tripleks, -Tripleksin Türkçesi ne?- üç katlı köşk verdi, iki tane birbirine yapışık ikiz. Dışarıdan baktın mı bir tane görünüyor ama ortasından ikiye bölünüyor. Üç kat burada, üç kat burada. 495 metrekare bir tanesi, öbür taraf da 495... İnşaat sahası bu, bahçe ayrı; bahçesi de var.

Ben gariban, oldum iki köşkün sahibi. Ben diyorum ki;

“Allah yağmur yerine gökten köşk yağdırdı, iki tane köşk benim arsama güm diye düştü.”

[Allah bir] kuluna, “Yürü ya kulum!” derse yürütür; “Dur!” derse durdurur. “Öl!” derse öldürür, “Ol!” derse oldurur.

Tamam mı?

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

*Innemâ emruhû izâ erâde şey'en en yekûle lehû kün fe-yekûn.*⁸

Kün fe-yekûn ne demek?

Allah bir şeyin olmasını istediği zaman ona der ki; *kün*, “Ol!” “Ol be!” *Fe-yekûn*. “Ve olur.” İsterse olmasın! Allah bir şeye “Ol!” desin de isterse olmasın o, zaten isteyerek...

طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ

*Tav'an ev kerhen kâletâ eteynâ tâi'in.*⁹

Allah'ın emrini her varlık isteyerek tutar, insanlar hariç. İnsanlar zalûm ve cehûldür; insanlar çok zalimdir, çok cahildir. İnsanoğlu Allah'ın emrini isteyerek yapmaz. Bütün dağlar taşlar, kurtlar kuşlar Allah'ın emrini isteyerek yapar da, gönül hoşluğuyla yapar da şu zalim insanoğlu, cahil insanoğlu Allah'ın emrini isteyerek yapmaz ya... Allah “Ol!” dedi mi olurur!

⁸ 36/Yâsîn, 82.

⁹ 41/Fussilet, 11.

i. Ecelinden ve Rızkıdan Kaçamazsın

İnsanın rızkı, insanı eceli gibi arar bulur.

Ecelinden kaçabilir misin?

Kaçamazsın.

Mina'ya gidersen, Mina'da yakalar. Ecelin gelmediyse yangının içinden çıkarsın, İbrahim *aleyhisselâm* gibi...

Nerede bizim hacı Zeki? Kalk ayağa ya hacı Zeki... Şu bastonu hediye eden. Lebbeyk. Bu kardeşimiz de yangının içinden sağlam çıktı işte, bak sapasağlam. İnceleyin sağını solunu, bir arıza marıza yok. Sapasağlam çıktı. Allah bir insanı yaşatacaksa yangının içinden diri çıkartır; imanınız kuvvetlensin diye gösteriyorum, hatırda kalsın diye. Şimdi unutmazsınız. Bir insanı oraya çıkarttı da, o da döndü filan diye hatırınızda kalsın diye. Allah yaşatacaksa yangından çıkartır; öldürecekse dağın başında, kayaların arasında patlayan tüpten gelen sıvı yakıt üstüne bulaşır, orada cayır cayır yanar, kömür olmuş vaziyette kalır... Taşın arasında kömür olmuş vaziyette kalır.

Neden?

Allah ona "Öl." dedi de ondan.

İbrahim *aleyhisselâm*'ı ateşin içine attılar, yakamadılar. Firavun ordusuyla Musa *aleyhisselâm*'ı öldürmek istedi, öldüremedi.

Allah'a kul olun, Allah'ın sevdiği kul olmaya çalışın muhterem kardeşlerim!

Hocamız Mehmed Zahid Kotku hazretleri demiş ki;

“Bu dünyada her şey boş; tüccârlık boş, paşalık boş, bakanlık boş, zenginlik boş, pehlivanlık boş...” Ne sayarsan say... Profesörlük boş... Bende de profesörlük var, ben de onu katayım, eşitlik olsun. “Her şey boş.”

“İş, Allah'ın sevdiği kul olmak.”

Allah'ın sevdiği kulu olabilirsiniz ne mutlu, olamazsanız ne yazık!

Allah hepinizi sevdiği kul eylesin, cennetiyle cemaliyle müşerref eylesin.

el-Fâtîha.

SORULAR - CEVAPLAR

Soru: Kaza namazı borcu olan bir insan nafîle namazlarla birlikte kaza namazı kılabilir mi?

Cevap: Tabii ayrı ayrı kılacak, bizim mezhebimiz öyle. Bazıları diyorlar ki; “Önce kazalar ödensin, ötekiler kılınmaz.” O doğru değil. Bizim mezhebimiz öyle. İşrak namazı, duha namazı, evvabin namazı, gece yatarken namaz, abdest aldığı zaman namaz, *tahiyyetü’l-mescid* namazı, gece teheccüd namazı; bu gibi namazlar hadîs-i şerîflerde tavsiye edilmiştir, onları sık kılacak. Kazayı ayrı kılacak.

Tamamlayamazsa?

Bir insan ölüverdi, öldü, tamamlayamadı borçlarını; onun hesabı Allah’a kalmıştır. “Farzlardan eksiklik varsa sünnetlerden, sünnetlerde eksiklik varsa nafilelerden tamamlanır.” diye rivayetler, müjdeler vardır.

“Kaza borcu olan bir insanın öteki namazları kılmaması lazım.” diyenlerin sözü niye doğru değil bizde?

Çünkü bu sevaplı namazların, duha namazının mesela, işrak namazının sevapları ne?

İşrak namazının sevabı; o sabah işrak namazı kılsa bir insan, bir hac ve umre sevabı alıyor. Kaçırılmaz bu. Duha namazını kılsa bir insan, muhsin kullar zümresine katılıyor; kaçırılmaz. Akşam namazının arkasından

evvabin namazını kılsa denizlerin köpüğü kadar günahı çok olsa affoluyor; kaçırılmaz. Gece yatarken abdest alıp iki rekât, dört rekât namaz kılıp abdestli yatarsa bütün gece ibadet etmiş gibi sevap yazılıyor; kaçırılmaz. Geceleyin teheccüd namazına kalkar da iki rekâtçık bile olsa teheccüd namazı kılsa dünyadan ve dünyanın içindeki her şeyden daha hayırlı olur, daha çok sevap kazanır; kaçırılmaz.

Bunları kılmayıp onun yerine kaza namazı kılsa ne olmuş olur?

Hem farzı zamanında kılmadı, kazaya bıraktı, bir kaybı oldu; hem de “ödeyeceğim” derken bu sevaplı namazları kılmıyor, bir kaybı daha oluyor.

Bunları kılacak da, arada farzları ödemeye devam edecek. Kâide budur.

Allah hepinizden razı olsun.

Soru: Hocam, estağfirullah...

Cevap: Estağfirullah'ın mânasını düşünerek, tefekkür ederek estağfirullah demek... Şimdi bir insan tefekkürlü de söylese, tefekkürsüz de söylese estağfirullahın bir sevabı vardır. Kur'ân-ı Kerîm'den bir elif lâm mîm

dese, *elif*'in, *lam*'ın, *mim*'in ayrıca sevabı olduğu gibi -hadîs-i şerîfte böyle bildiriliyor- bir sevabı vardır.

Yalnız tefekkür ile, tefekkür ederek çekilmiş olan tesbihlerin sevabı çok daha yüksektir. Tefekkür ile kılınan namazın sevabı çok yüksektir. Mesela, “Aynı camiye gelip aynı imamın arkasında aynı namazı kılan iki kimsenin birisi bir sevap alırsa ötekisi bin sevap alır.” diyor Peygamber Efendimiz. Birisinin bir alıp birisinin bin almasının farkı tefekürdendir, huşûdan, hudûdan, anlayışının derinliğindedir, takvâsındandır.

Soru: Hocam, Ensârî hazretleri hakkında çok kısa bir açıklama yapar mısınız?

Cevap: Ebû Eyyûb Halid b. Zeyd el-Ensârî el-Hazreciyye. Hazrec kabilesinden, Peygamber Efendimiz de babası tarafından biraz akrabalık, sıhriyet olan bir sahabidir Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretleri. Eyüp Sultan semtine adını veren, orada kabri bulunan kişi.

Bu zât, gerçekten çok kıymetli bir insandır, gerçekten... Hani “Peygamber Efendimiz'in ashabıdır” diye böyle yaldızlı övmek

filan değil; gerçekten kıymetli bir insandır. Kıymetini anlayacaksınız.

Bir; kurra hafızdır. Yani Kur'ân-ı Kerîm'i çok iyi okuyan hafızdır, Halid b. Zeyd Ebû Eyyûb hazretleri. Kur'ân-ı Kerîm'i bir insan ezberlemişse onun şerefi çok yüksek olur. Tabii bunun zaten Peygamber Efendimiz'in ashabı olduğu için şerefi yüksek de, ashab arasında hangisi Kur'an'ı daha çok biliyorsa onun mertebesi daha yüksek olur.

Peygamber Efendimiz bir grup insanı sefere gönderecekti, hepsiyle tek tek konuştu. Hepsine

“Sen Kur'ân-ı Kerîm'den ne kadar biliyorsun?” diye sordu.

Hepsi “Şunu biliyorum, bunu biliyorum.” dediler.

Sonra bir genç, delikanlı geldi.

“Sen ne biliyorsun Kur'ân-ı Kerîm'den?”

“Yâ Resûlallah, ben şunu şunu şunu biliyorum, bir de Bakara sûresini biliyorum.” dedi.

Bakara sûresi, Fatiha'dan sonra *elif lâm mîm* diye başlayan, *Âmene'r-resûlü* ile biten

286 âyetlik, iki buçuk cüzlük, kocaman bir sure.

“Onu biliyorum.” deyince Peygamber Efendimiz dedi ki;

“Sen Bakara sûresinin tamamını biliyor musun?”

“Biliyorum yâ Resûlallah.”

İzheb ente emîruhum. “Git bu grubun komutanı sensin.” dedi, onu başkan yaptı.

Neden?

Kur’an’ı en iyi bilen, en çok bilen başkan olur. Kur’an’ı en iyi bilen insan imam olur, önder olur, reis olur.

Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretleri kuvvetli hafız; bir.

İkincisi; vahiy katibi. Peygamber Efendimiz’e vahiy geldiği zaman yazan katipler vardı ya, vahiy katibi.

Üçüncüsü; Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’den sonra bu Mescid-i Nebvî’de imamlık yapma şerefini almış. Burada imamlık yapmış bir müddet. Bu Mescid-i Nebvî’nin imamlığı vazifesi var.

Medine valiliği vazifesi var, Medine’de valilik yapmış; dört.

Allah yolunda cihat etmiş, mücahit sevabı var; beş.

Kendisi çok takvâ ehli bir insandı, çok titiz müslümandı. Abdullah b. Ömer’in *radıyallahu anhümâ* düğününe gitti. Düğünde duvara asılı bir kumaş gördü.

“Bu kumaş ne?” dedi.

“İşte kumaş, asılmış...”

“Resûlullah zamanında ben böyle duvara kumaş asıldığını görmedim, bu bid’attır. Ben burada durmam.” dedi, kalktı.

“Yapma, etme... Kumaşı kaldıralım, otur...” filan dedilerse de;

“Ben bid’at işlenen yerde durmam.” dedi, kalktı.

Takvâ ehli, çok *salâbet-i dîniyye* sahibi bir insandı.

Libyalı bir profesör gelmişti de, ben onu “Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretleri diye burada sahabeden bir zât var, seni ona götüreyim. Tanıyor musun?” dedim.

“Tanımaz olur muyum?” dedi, “O hayat-tayken de mücahitti, öldükten sonra da mücahitti.” dedi.

İzah etti:

Vefatına yakın etrafına toplananlara demiş ki;

“Ben öldüğüm zaman düşmanla çarpışın, düşmanı püskürtün, İstanbul surlarına yaklaşılabildiğiniz kadar yakın gidin, en yakın yaklaşılabildiğiniz yerde beni oraya gömün.”

Vasiyeti böyle olmuş, öyle istemiş mübarek.

Vefat etmiş. Vefat edince arkadaşları bunu almışlar, çarpışa çarpışa, o da onların arasında, çarpışan grubun içinde, “ölüyken mücahit”; çarpışa çarpışa oraya gömmüşler.

Surdan bakmışlar;

“Ne yapıyorsunuz orada? Kazdınız, birisini gömüyorsunuz.”

Demişler ki;

“Bu Peygamber Efendimiz’in çok sevdiği bir insandı, çok büyük bir zattı, vefat etti, işte buraya gömüyoruz.”

“Yahu” demişler surdakiler, “Sizin aklınız mı yok? Siz muhasarayı kaldırıp buradan geri dönüp gittiğiniz zaman biz onu çıkartırız, parça parça ederiz.”

O zaman o Emevi ordusunun komutanı demiş ki;

“Eğer siz bu kabrin bir taşına dokunun, bu kabre bir zarar verin, müslümanların istila ettiği, koca Emevi İmparatorluğu içinde ne kadar kilise varsa hepsini yıkarım, bir tek kilise bırakmam!” demiş.

Bizanslılar’ın ödü patlamış, “orası bozula- cak” diye; o kabri çok iyi korurlarmış. Hatta tecrübeleri de oluyor. Bizanslılar’dan o kabri ziyarete gidenler olurmuş çünkü gitti mi fay- dasını görüyor, hasta şifa buluyor...

Bir mübarek zâttır, başımızın tâcıdır. Al- lah şefaatine erdirsin.

Allah razı olsun.

Soru: 400 kişiye şefaath edebiliyor bir hacı, nasıl oluyor bu? 400 şefaath hakkı her hacıya çok muhteşem... Bir hacıya 400 kişiye şefaath hakkı veriliyor diye. Allahu Ekber ya...

Cevap: “Bir hacı, hac yaptığı zaman 400 kişiye şefaah hakkı oluyor. Ya bu ne kadar çok şey.” diyor hacı kardeşimiz. “Mâşaallah ne bereketli, ne mutlu!” diyor.

Buna tabii hepimiz seviniyoruz. Allah’a hamd ü senâlar olsun. Yani layık olmadığımız nice mükâfatlar veriyor ama Allah’ın her işi böyle zaten.

لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ

*Leyletü’l-kadri hayrun min elfi şehrin*¹⁰, değil mi? “Bir Kadir Gecesi bin aydan daha hayırlı değil mi?”

Sonra, Allahu Teâlâ hazretlerinin Resûlü buyurmuyor mu;

Men kâle lâ ilâhe illallah muhlisan de-hale’l-cennete. “İhlâs ile lâ ilâhe illallah diyen cennete girecek.” demiyor mu?

Lâ ilâhe illallah ya... Deyin. *Lâ ilâhe illallah.* İşte ihlâsla, candan diyoruz. Allah’tan başka ilah yok; cennete sokuyor.

¹⁰ 97/Kadr, 3.

Şu kralın sarayına giremiyoruz ya, müzeye parasız giremiyoruz... Allah, *lâ ilâhe illallah* diyeni cennete sokuyor, köşk veriyor.

Cennete en son girecek insanın, en sonuncu, mertebesi ötekilerden geride, en sonuncu insanın cennette sahip olduğu mülk ne kadar?

Bu yeryüzü, bu semavât kadar, bunlardan daha büyük... En sonuncunun!

Soru: Mescid-i Nebevî’de anne ve babamız ve akrabalarımızın niyetine namaz kılabilir miyiz?

Cevap: Çok iyi bir iş yapmış olursunuz, iyi olur. Bir insan geçmişleri nâmına haccedebilir, kurban kesebilir, sadaka verebilir, hayır yapabilir, ibadet yapabilir, yaptığı ibadetlerin sevabını onlara bağışlayabilir, gider. Peygamber Efendimiz “gider” diye bildiriyor.

Soru: Mescid-i Nebevî’de imama yetişemeyip daha sonra tekrar cemaat olup namaz kılınırsa o namaz da 40 vaktin içine girer mi?

Cevap: Bu sorunun aslı şudur: “Kim bu Mescid-i Nebevî’de peş peşe 40 vakit namazı

kılırsa çok büyük mükâfata erer.” diye bildiriyor, onun için soruluyor.

Bilemiyorum. Allah’ın lütfuna kalmıştır, inşaallah o sevabı verir. Ama asıl büyük cemaate yetişmeye gayret etmek lazım. Bilemiyorum, bu benim bildiğim bir şey değil.

Soru: Burada şimdi -sorup araştırmadan- her lokantaya gidip istediğimiz yemeği yiyebilir miyiz?

Cevap: “Burası müslüman ülke; haramlara, helallere dikkat ediyorlar.” diye düşünerek, böyle bir soruyu sormadan, kendi bildiğine şimdiye kadar gidip yemiş insanlar olabilir. Ama madem bu soru soruldu, burada şunu açıklamak icap ediyor. Yani cemaate zorluk çıkarmak değil de...

Bunlar bazen Macaristan’dan, bilmem nereden, bilmem nereden donmuş tavuk, vesaire getiriyorlar, çeviriyorlar, kebab yapıyorlar, ucuz oluyor. Onlar daha ucuza gönderiyor. Böyle şeyler yapıyorlar.

Tavuk eti helal de... Yalnız tavuk etinin soyulması esnasında dikkat edilmesi gereken bazı şeyler oluyor. Mesela suyun içine atılıp haşlanırsa, murdar oluyor.

Bir de bunlar yurt dışından çok ithalat yapıyorlar. Avrupa’da imal edilmiş olan her çeşit gıda burada bulunuyor, aynı marka olarak hepsi bulunuyor. O malın içinde neler var diye bakmak lazım, yani araştırma yapmak lazım. Aklının yettiği, aklının yattığı gıdayı yemek lazım çünkü dikkat edilmeden ithal edilmiş olabilir.

Bazı yalan yanlış laflar da oluyor, buradaki müşteriyi kandırmak için söylenmiş laflar olabiliyor. Mesela ben hatırlıyorum, bir bak-kaldan balık almıştık. Balığın üstüne yazmış - yabancı bir firma herhalde, Mısır’da...- “Bu balık İslâmî usullere göre kesilmiştir.” Yani “balığın kesilmesi” diye bir şey yok ki; adam müslümanı kandırmak için oraya lüzumsuz laf yazmış.

Şimdi onu öyle söyleyince anlıyoruz ki ötekilerde de böyle oyunlar olabilir.

Bir insanın yediği şeyin haram mı, helal mi olduğuna dikkat etmesi uygun olur.

Allah hepinizden razı olsun. Geceniz hayır olsun.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

6 Zilhicce 1417 / 14.04.1997

Mescid-i Nebevî

[Bütün HAC VE UMRE SOHBETLERİ'ne PDF](#)

[olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

